

KALPOŠANA

Vārds „kalpošana” ir ieņēmis stabilu vietu mūsu leksikā un kļuvis par vienu no garīgās dzīves pamattermiem. Bibēlē vairāk kā 300 reižu minēti dažādi grieķu vārdi, kas izsaka šo domu.

„Ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu, kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt, un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli” (5.Moz.10:12). „Es zinu tavus darbus un tavu mīlestību, un tavu ticību, un tavu kalpošanu...” (Atkl. 2,19).

KALPOŠANA BĪBELES IZPRATNĒ

Mācītāji un draudzes vadība atkal un atkal aicina kalpot, un mēs bieži saprotam ar to mūsu darbošanas dažādos pienākumos draudzē. Tomēr kalpošana nav kāda brīvprātīga blakusnodarbošanās, bet nopietns uzdevums. Kristus no mums kādreiz prasīs ne tikai ticību, slavēšanu, dievbijīgus vārdus, bet arī kalpošanu, pēc kuras tiks vērtēta mūsu sekošanas Kristum kvalitāte.

Bibēlē, lai izteiktu jēdzienu „kalpošana”, tiek lietoti trīs grieķu vārdi:

duleuō – atkarība no kunga dažādās sociālās sfērās, kā arī atkarība no Dieva un kalpošana Viņam (JD minēta ap 180 reižu);

latreuō – kalpošana Dievam reliģiski kultiskā nozīmē; dievkalpojuma (JD ap 30 reižu);

diakoneuō – sākotnējā nozīmē: apkalpot pie galda; vēlāk: rūpēties, palīdzēt galvenokārt ar uzturu; beidzot: vispārēji kalpot (JD ap 100 reižu).

VD kalpošana reliģiski kultiskajā nozīmē bija īpašu ļaužu – priesteru – uzdevums. Tātad Dieva noteiktā kārtība bija Viņa likumu un pavēļu ievērošana un žēlsirdība pret līdzcilvēkiem. **“Kad tu labību pļausi savā tīrumā un aizmirsīsi kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties, lai to paņemtu, bet lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei.. Kad tu savu olīvkoku nopurināsi, tad atreiz zarus nepārmeklē; lai tas paliek svešiniekam, bārenim un atraitnei” (5.Moz.24:19-20).**

„Tira un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu” (Jēk.1:27).

Tātad Bībeles izpratnē kalpošana izpaužas kā:

- Dieva likumu ievērošana, resp., cilvēka garīgā pieaugšana;
- darbošanās draudzē;
- diakonija.

Mēs esam raduši domāt galvenokārt tikai par otro virzienu: kalpošanu draudzē. Nu varbūt vēl par trešo: diakoniju. Bet kalpošanas pirmais un svarīgākais uzdevums ir Dieva gribas ievērošana – cilvēka garīgā pieaugšana.

PAREIZA KALPOŠANA

Vai tad var būt arī nepareiza kalpošana? Jā, var! Var daudz strādāt un pūlēties sviedriem vaigā, bet tomēr būt nederīgs kalpošanai. Kalpošana, kurai nav nekādas vērtības Dieva acīs, ja esam paši sava prāta kalpi.

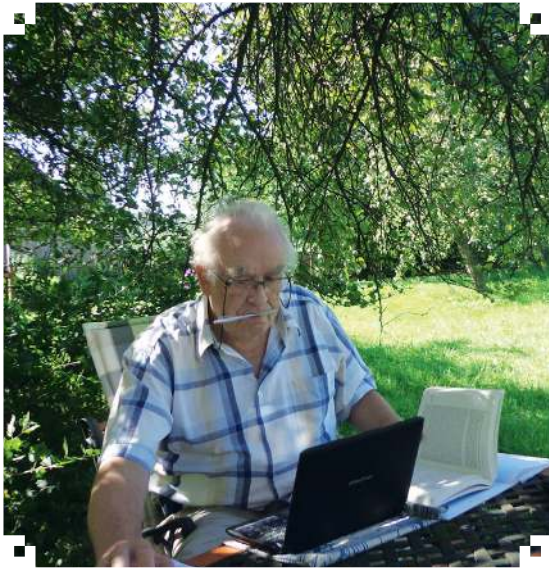
“Kalpošanas pirmais un svarīgākais uzdevums ir Dieva gribas ievērošana – cilvēka garīgā pieaugšana.”

„Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujami upuri? – saka Tas Kungs. – Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabatos noturamās svētku sa-pulces. Es ienīstu .. jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami” (Jes.1:11-14).

Ja mūsu kalpošana neizriet no Dievu mīlošas sirds, ja mūs vada cita motivācija, tad Dievam šodien par mums jāsaka tikpat bargi vārdi, kā Viņš teica Sa-vai izredzētajai tautai Vecās Derības laikā.

Latviešu literārās valodas vārdnīcā viena no nozīmēm vārdam „kalpot” ir: būt noderīgam, lietojamam; noderēt, būt piemērotam. Manuprāt, domājot par kalpošanas garīgajām dimensijām, vislielākā vērtība ir tieši tam – būt noderīgam, būt piemērotam. Kalpošana dziļākā izpratnē nav tikai diakonijas darbs vai tas, ko darām draudzē, bet sevis nodošana Dievam. Citiem vārdiem sakot: garīgā pieaugšana. Bez tās jebkura cita kalpošana ir vienkārši labs darbs, ko var paveikt un bieži paveic arī neticīgi cilvēki. Piemēram, dažādas labdarības organizācijas dara vērtīgu darbu, bet tam nav nekāda sakara

Ilmārs Hiršs Foto no personiskā arhīva un Ārons Burdēns (Unsplash)

“Ļoti bieži mēs Dieva darbu padarām par savu darbu, Viņam piešķirdami tikai svētītāja lomu.”

ar kalpošanu Dievam. Būt labam Dieva kalpam arī nenozīmē padarīt arvien vairāk. Tas nozīmē kļūt arvien derīgākam Viņam. Tātad, ja gribam būt patiesi Kristus kalpi, vispirms ir jādodomā par sevis pilnīgāku nodošanu Dievam, kļūstot arvien noderīgākiem savam Kungam.

Pamācošu piemēru rāda evaņģēlista Marka izausme. Pāvils saka par viņu: „Viņš ir man ļoti noderīgs kalpošanai” (2.Tim.4:11). Tradīcija saka, ka tas ir tas pats Marks,

- kas bēga kails (Marka 14:50–52);

- kas griezās atpakaļ no Mazāzijas, pametot Pāvilu (Ap.d.13:13);

- par kuru Pāvils teica: to nevar ņemt līdzi (Ap.d.15:39).

Piecas ainas raksturo šī vīra izaugsmi:

Marka 14:50–52. Domā, ka šeit minētais jauneklis ir pats Marka evaņģēlija autors. Viņš parādās nelielā, pat komiskā epizodē dramatiskajā notikumā, kas risinās Ģetzemanes dārzā. Marka māja atrodas netālu, varbūt viņš ir dzirdējis karavīru saucienus, varbūt redzējis, kā Pēteris vicina zobenu. Marks redz visus mācekļus bēgam, bet viņš nē, viņš seko.

Varbūt ziņkārības dzīts, varbūt citu motīvu vadīts, bet katrā ziņā viņš grib palikt tikai skatītājs un neiejaucieties notikumos. Rezultātā viņam neizdodas palikt gluži neitrālam. Viņš tik tikko izglābjas un aizbēg pliks. Pavisam nepievilcīga aina. Marks ātri sajūsmīnās, seko Jēzum, bet, kad nonāk briesmās, tad bēg. Iesākums varens. Beigas bēdīgas.

Otra aina: **Ap.d.13:13.** Marks ir kopā ar Barnabu un Pāvilu misijas darbā Mazāzijā. Viņi kopā veikuši daļu no šī ceļojuma, kad pēkšņi Marks pamet abus ceļabiedrus un griežas atpakaļ. Kas noticis? Mums jāatceras Marks pirmajā ainā. Viņš nemaz nav mainījies. Tāds pats: ātri sajūsmīnās un ātri atsalst. Jaunais darbs, evaņģelizācija – tas Markam patika. Viņa gars tika aizdedzināts un sirds aizrauta. Bet tad ērtais jūras ceļojums ir beidzies, priekšā grūtības – varbūt tas ir iemesls Marka rīcībai. Varbūt lepnums liedz atzīt Pāvilu par vadoni. Bet katrā ziņā Marks pamet darbu.

Trešā aina, kurā Marks atkal atklājas pavisam nepievilcīgs: **Ap.d.15:39.** Sākas jauns Pāvila ceļojums. Barnaba grib ņemt līdzi arī Marku. Bet atmiņā vēl ir Marka aizmukšana no Mazāzijas. Mēs nekur nelasām, ka Marks to būtu nožēlojis. Tā vietā, lai brāļi kopā dotos svētīgā darbā, rodas sarūgtinājums, un viņi izšķiras.

1.Pēt.5:13. Kur ir Marks? Bābelē! Bābele šeit simbolizē visas pagānu pasaules galvaspilsētu, kas tajā laikā bija Roma. Marks Romā? Liels pārsteigums, ja atceramies iepriekšējo Marku. Romā kristiešiem ir bīstami. Te sākas pirmās vajāšanas. Vai Marks nav aizmucis? Nē, viņš atrodas Dieva valstības visbīstamākajā vietā! Kaut kas ir izmainījies. Viņš ir kļuvis par Pētera, šī vienkāršā zvejnieka, līdzstrādnieku. Šis pants un it kā nenozīmīgie vārdi rāda lielu pagrieziena Marka dzīvē. Cik žēl, ka mēs nezinām, kā tas ir noticis! Bet viss ir citādi – Marks ir pilnīgi mainījies.

Un pēdējā aina: **2.Tim.4:11.** “Ļoti noderīgs kalpošanai.” Vecais strīds ar Pāvilu ir aizmirsts. Tas ir Pāvils, kurš par Marku saka šos vārdus. Kāda pārmaiņa! Un Marks saraksta evaņģēliju, ko šodien lasa visa pasaule. Un, ja arī tradīcijai nebūtu taisnība un šeit būtu aprakstīti dažādi cilvēki, tomēr tā ir mūsu izaugsmes shēma. Cik tas būtu brīnīšķīgi, ja Kristus par mums katru varētu teikt: “Ļoti noderīgs kalpošanai.”

KĀ KALPOJAM?

Ja var būt nepareiza kalpošana, tad nopietni jādodomā un jācensas kalpot tā, lai tas būtu Dievam patīkami un pareizi. Jau teicu, ka pats svarīgākais kalpošanā ir nevis pēc iespējas vairāk padarīt, bet

gan būt noderīgam savam Kungam, lai Viņš varētu mūs lietot tur, kur Viņš grib. Basketbolā daži spēlēt, citi sēž uz rezervistu soliņa, bet citi vispār nav iekļauti komandā. Izmanto tikai noderīgākos. Nevar katrs, kas grib, pats izskriet uz laukuma un sākt spēlēt. Tādu tūlīt nodzīs nost, viņš nebūs derīgs spēlei. Kalpošana nozīmē kļūt arvien derīgākam savam Kungam.

„Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus, ..mācieties labu darīt, meklējiet taisnību” (Jes.1:16–17). Tad jūsu kalpošana būs Dievam patīkama. Kalpošana ir cieši saistīta ar sevis nodošanu Dievam. Kalpošana dziļākā izpratnē nav tikai diakonijas darbs vai tas, ko darām draudzē. Kalpošana ir sevis nodošana Dievam. Citiem vārdiem: tā ir cilvēka garīgā pieaugšana.

KUR IR TAVA KALPOŠANA?

Sevis nodošana Dievam – tā ir mūsu visu atbildība. Nenododot sevi Dievam arvien vairāk, mēs nemaz neesam dzīvi kristieši un nebūsim derīgi nekādai kalpošanai. Bet Dievs katru no mums grib redzēt arī kādā kalpošanā draudzē vai diakonijas darbā. JD apsola, ka katrs, kas nodod savu dzīvi Kristum un saņem grēku piedošanu, iegūst arī Svētā Gara dāvanu. Tad nu tu esi aicināts ar to kalpot!

Tu nezini savu vietu kalpošanā? Tu nezini, kas ir dāvana, ko Svētais Gars tev devis? Tu nezini, kurā vietā Kristus tevi gribētu redzēt? Meklē “klusu laiku ar Dievu”! Lūdzu Viņu, lai Viņš tev parāda kalpošanas vietu!

Nobeigumā vēl dažas lietas:

1. Kalpošana nozīmē: tu neesi kungs. Kungs ir cits. Kungs ir tas, kuram tu kalpo. Kungs nosaka tavu darbu, uzdevumu, plānu, virzienu, visu. Tu esi tikai izpildītājs. Tu neesi visuvarenais darbinieks, bet gan kalps, strādnieks, kas dara sava Kunga darbu. Ļoti bieži mēs Dieva darbu padarām par savu darbu, Viņam piešķirdami tikai svētītāja lomu.

2. Kas ir mūsu Kungs? Kam īsti mēs kalpojam? Varbūt citam dievam? Varbūt savai mantkārībai? Patmīlībai? Savtīgumam? Varbūt mēs apmānām sevi, domādami, ka kalpojam Dievam? To mums atkal un atkal vajadzētu pārbaudīt un, Dievu lūdzot, koriģēt mūsu kalpošanas virzienus.

„Tie gāja un kalpoja citiem dieviem un pielūdza tos dievus, ko viņi nepazīna un ko Viņš tiem nebija piešķīris .. Tāpēc Tā Kunga dusmas iedegās pret šo zemi” (5.Moz.29:26–27).

„Ja tava sirds novērsīsies un nepaklausīs, bet tu ļausies pavesties, lai pielūgtu citus dievus un .. tiem kalposi, tad .. jūs neizbēgami aiziesiet bojā” (5.Moz.30:17–18).

Varbūt Dievam nepatīk mūsu kalpošana tāpēc, ka mēs nemaz nekalpojam Viņam, bet kādiem citiem dieviem! Varbūt paši sevi apmānām?

„Visai nopietni piesargieties, ka jūs izpildiet pavēles un bauslību, kuru Tā Kunga kalps Mozus jums ir devis, ka jūs mīlat To Kungu, savu Dievu, un staigājat visur Viņa ceļus, ka sargājat visus Viņa baušļus, Viņam pieķeraties un Viņam kalpojat ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli” (Joz.22:5).

3. Mazie kalpošanas uzdevumi. Mēs vēlamies uzreiz darīt lielas lietas. Ja nopietni gribam būt sava Kunga kalpi, tad mums jādara viss, ko Viņš liek. Viņa dārzā ir dažādi uzdevumi: jānolasa akmeņi, jāsaģatavo zeme, jāizravē nezāles, jāaprušina stādi utt. Nav tikai ražas ievākšana, bet ir ļoti daudz mazu, neredzamu, nepieciešamu darbiņu. Mums jābūt gataviem tos ar prieku un bez kurnēšanas izpildīt.

„Dažiem bija uzdots pārzināt kalpošanas piedērumus, kurus viņi saskaitītuš iznesa un atkal ienesa” (1.Laiku 9:28).

„Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet citiem citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi” (1.Pēt.4:10).

4. Ja gribam būt noderīgi kalpošanai, tad vispirms jādodomā par sevis nodošanu, par pieaugšanu. Tas ir lēns un ilgs process visas dzīves garumā. Nekad mēs nevarēsim teikt, ka nu jau esam sasnieguši pilnību. Vienmēr atcerēsimies, ka var būt arī Dievam netīkama kalpošana, ja pazaudēsim saikni ar Kristu. Ja mūsu garīgā dzīve būs pārtraukusi virzīties uz priekšu, ja nekas no vecā cilvēka gadu gaitā nenomirs – tad arī mūsu kalpošana būs nevērtīga Dieva acīs. Dievs gaida, lai mēs pilnīgi sevi ielikuši Viņa rokās, nesavtīgi Viņam kalpojam. Tiekšanās uz Viņa pusi, nodošanās Viņam – tā ir pati galvenā kalpošana, ko mūsu Kungs grib pie mums redzēt un kas ir visas pārējās kalpošanas pamatā. †

“Kalpošana ir sevis nodošana Dievam. Citiem vārdiem: tā ir cilvēka garīgā pieaugšana.”